

מעלית. רק מי שרוצה, מגיע. אבל מי שמגיע — נשאר. ככה זה. אחרי שהשוטר בא הלכתי למישרה. לא בניידת. באוטו שלי! אבי בהט לא הולך למישרה ביידידת. כולם מכירים אותי ויודעים שזה ככה. כשאני בא לשם, אני לא מדבר עם סתם. רק למפקחים. רק לגדולים! אני מסביר להם מה לעשות, אני עוזר להם.

כשבאתי למישרה הסברתי שיש דבר משונה. אמא שלי ואחותי הן שנתנו את התלונה. אך הן מתלוננות על זה ש"לקחתי לרינה, לאחות השנייה, או למה היא לא באה? למה היא לא התלוננה? אחר-כך בא עוד שוטר הביתה, לגרושתי. מה קורה פה? הם הסכימו לדעתי, הלכתי. הפעם הוא אמר שיש להם תלונה גם בשמה של רינה. יש לי כוח, מוח וסבי לבנות ויש לי שלושה. יש לי עוד דבר, אבל אותו אני לא מגלה. העיקר בחיים זה סביר-נות. סבלנות.

Take the line — I am the best. הלכתי שוב למישרה. הפעם אני מתחיל להרגיש שנעשה קשר נגדי. רינה באה לאמא שלי, אמא שלי נותנת לה חיוך. אבל היא צריכה לבוא אלי, לאח שלה. יש לי בית טוב, אני מתקשר אליהן, רק האמא עונה לי, לא רוצה לתת לי לדבר עם רינה. מאפיה שלמה יש שם נגדי. אני מבין שרינה מחפשת מישענת, אבל אני אתן לה אותה. אני רוצה לתת לה מישענת.

לפני שנתיים וחצי נתתי למנחם 300 אלף לירות. נתתי לו במוזמן, כי הוא היה צריך את זה דחוף, בגלל בעיות אישיות. נתתי לו כי לא היה לו מאיפה לקחת. עכשיו לא לקחתי בגזילה 300 אלף, נתתי במתנה את הסכום של הריבית שהיה כבר אולי מיליון לירות. נתתי מתנה לאחותי היקרה.

החלטתי להילחם בתלונה של אמא שלי

ברוך בהט להיות מישענת

ואחותי. הגשתי תלונה. אין לי עורך-דין. אני בעצמי עורך-דין. שם אמרתי שאני רוצה שכל הכסף של הגיס שלי — 20 מיליון לירות — ילכו לבת שלו. לא לאף אחד אחר. אני לא רוצה כלום, אבל לא רוצה שיקחו לילדה כסף. הגשתי תלונה נגדם.

לפני זה הלכתי לרב ולחוזר-בתשובה. חששתי שאולי אני עובר על אחת מעשרת הדיברות, על כיבוד הורים. החוזר בתשובה ענה לי: "זה בסדר אבי! תמשיך". התביי עה הנגידת שלי היא: קשירת קשר, הסתה, סחיטה, לשון הרע, אימים, הפללה, הונאה ועדות שקר.

אני רוצה שכל הכסף ילך לילדה הי קטנה. הכל 20 מיליון. כך אני קובע במקרה הזה. יש מי שקובע שאני הקובע. וזה ישאר ככה דרדקובע.

עד כאן סיפורו של אבי.

הדיילת הג'ינג'ית העזה לדבר במונית,

הקברניט הורה לה לשתוק,

ביקש להוריד אותה מהטיסה לניו-יורק

ועיכב את המראת המטוס

במונית ישבו חמישה אנשים. הקפטן, מהנדס הטיס, שתי דיילות ונהג. הם היו בדרכם לנסל-התעופה בן-גוריון בלוד, כדי לעלות על מטוס שהיה בדרכו לניו-יורק.

שתי הדיילות שוחחו אחת עם רעותה. הקברניט, מנדי ואנס, שכנהוג, היה האחרון שעלה למכונית הצוות, שוחח עם מהנדס הטיס. לפתע הוא פנה אל הדיילת ואמר לה: "את לא מרגישה שאת מפריעה לי לדבר?"

הדיילת, צילה טננבאום, ידועה באג'נל כבחורה שקטה, ובוודאי לא קולנית. צילה ענתה: "אני מדברת בשקט עם חברה שלי." ואנס רגז על תשובתה ואמר לה בקול: "כשאני מדבר, את תשתק!"

צילה נפגעה מטון-הדיבור המתנשא ור השיבה: "אני מאד מבקשת שלא תדבר אלא בצורה כזו." פסק ואנס: "את לא תעלי על הטיסה שלי!" במונית השתררה תד-מה. איש לא דיבר יותר.

מנדי ואנס, גבהיקומה, גבר בשנות החמישים שלו, נולד בדרום-אפריקה. הוא אחד הקברניטים הוותיקים בחברה, אחד

הניצחית מייג'יד-מהילמי מרחפת בחללה של כימעט כל טיסה. קברניט הטיסה אחראי למעשה על כל הנעשה במטוס. הוא זכאי להוריד איש צוות נוסע, כשזה איננו נראה לו מסיבות כלשהן, מבלי שיהיה עליו לנמק כלל. הוא רשאי לעכב טיסה, אם הוא מוצא זאת לנחוצ, גם ללא אישור הנהלת החברה. למעשה הוא כלי-כוח. האחראי על צוות הדיילים, הפרסר, עניינו בנעשה במקום מושבם של הנוסעים. כאן הפרסר הוא הכלי-כוח, ממש כקברניט ביחס למטוס כולו.

בארץ טושטשו מעט תחומי היחסים בין הקברניט לפרסר, יחד עם שיחרור מסויים במתח והקפדה על הכבוד לקברניט. בחבר-רות ורות יש ואנשי תא הטייס אינם משתכנסים באותו בית-מלון עם שאר אנשי הצוות. הם קלאסה אחרת, מתבדחים אנשי אג'נל, כשמדברים איתם על יחס הכבוד לקברניטים בחברות זרות. אצלם הקפטן הוא אלוהים, מה שהוא אומר זה קודש הקדושים, אצלנו זה לא ככה. כל הכבוד לקפטן, הוא באמת עושה עבודה

טובה, אבל לא צריך להגזים. לפעמים סתם לא בא לו על מישוהו, או שהוא ניתקל באיזה בחורה שמסיבות שלו לא נראית לו, או הוא מהליס לנקום ולהוריד אותה מהטיסה. זה כבר גולש לעניינים אישיים, אפילו אינטימיים. העולם השתנה, אין כבר אנשים עם כזה כבוד שאסור לחלוק עליו. הקפטן הוא בן-אדם וגם הדיילים לא פחות חשובים ממנו. או שיהיה כבוד הדדי."

אנשי משרד צוותי-האוויר התחילו לשאת ולתת עם הקברניט. בינתיים התעכבו הר הכנות לטיסה. הנהוג הוא שצוותי האוויר מגיעים לטיסה בשדה שעתיים לפני מועד המראה. הם עולים על המטוס, לשם הכנות וביקורת, כשעה לפני המראה. מועד ה- המראה הלך והתקרבו, וואנס עמד עדיין בסירובו. הנוסעים בנמל-התעופה נתבשרו על איחור בשעת ההמראה מבלי שגילו להם את הסיבה. "מה, עוד פעם שבייתה?"

זה פה? דיילות הקרקע לא ידעו להסביר את פשר העיכוב. וגם אם ידעו, בוודאי שלא היו מעזות לגלות את חרפת המאבק שבין הקברניט לבין הדיילת.

כשעה אחרי מועד המראה סוכם שכל הצוות, ללא יוצא מן הכלל, יעלה על מטוס. יקבל את הנוסעים וימשיך בטיסה.

הבודדים המטיסים את מטוס הג'מבו 747. ואנס ידוע כאיש חביב אך כקברניט הדור רש את מלוא הכבוד ואת מלוא הדרת הכבוד שאייהם הורגל בארץ מוצאו.

בלי ג'וקים

של אופנה

צילה טננבאום-שי, הדיילת שנתבק-שה לשתוק, היא אם לילד, נשואה לי עובד אל-על בשם צביקה. היא ג'ינג'ית יפה, שאינה לבושה במיטב מחלצות אירופה, כנהוג אצל חברותיה למקצוע. היא ממש בסדר, אומרים חבריה באג'נל, "אין לה ברזש אופנה כמו גוצי וקארדין". היא לובשת תמיד ג'ינס וחולצות פשוטות. אף פעם לא שומעים עליה רכילות. היא עושה את העבודה שלה טוב, ואף פעם לא שמענו על בעיות.

כשהגיעו חברי צוות הטיסה למישרד החברה בלוד, חשבו כולם שוואנס שכת מכל העניין והספיק להירגע מהתקרית במונית. אולם ואנס מיהר לגשת אל האח-ראית על צוות הדיילים בטיסה ואמר לה: "טננבאום לא עולה על הטיסה שלי!" הדיילים נרעשו. מדי פעם פורצים עימור תים בין צוות הקורפוס, תא-הטייס, לבין הדיילים. בדרך כלל עימותים אלה הופכים לעימות בין שני כוחות, שמאו קיומה של חברת אל-על הם מתכתיים זה בזה. ההתי-כתשות נעשית אמנם בנימוס ותוך כדי שתייה משותפת בלובי של בית מלון, כפי שיאה לאנשי צוות אוויר, אך השאלה

* מתוך כבוד לקברניטים נהוג בחברת אל-על כי מכונית הצוות אוספת את קבר-ניט הטיסה אחרון, כאשר מדובר בנטיעה ללוד, ומורידה אותו ראשון, כאשר מדור-בר בפוזר האנשים בבתיהם.

דיילת צילה טננבאום

ואנס ניכנע לדיילת הוותיקה, העובדת בחברה כבר שבע שנים.

צילה טננבאום נמצאת עתה בביתה, שבי נאות אפקה. היא ירדה מהטיסות למשך שלושה חודשים. אמנם ידידיה טוענים כי לקרב האווירי בינה לבין הקברניט אין קשר לחופשה שאותה נטלה, מייד אחרי

הקרב האווירי בין הדיילת לקברניט

שחזרה מאותה טיסה, אולם אין ספק שהיא עדיין נתונה להלם מסויים כתוצאה מאותה הקרית.

לא נטפל

לדיילות

היא לא יודעת להסביר את סיבת כעסו של ואנס. "אני כבר דיילת ותיקה," אמרה צילה לידידיה. "סתמי כבר פעמים רבות עם מנדי ואף פעם לא היו לנו עניינים." הוא ידוע כאחד הג'ינג'למנים בקרב הקפטנים של אל-על, ואף פעם הוא לא נטפל לדיילות, כפי שעושים קפטנים אחרים. "יכול להיות שהוא היה במצב-רוח רע באותו הבוקר, או שאולי לא ישן טוב בלילה. אבל אני לא מוכנה שמישהו ידבר אלי בגסות, אפילו אם הוא קפטן. לא עניתי לו בחוצפה, רק ביקשתי שלא ידבר אלי בסיגנון כזה, וזה מה שהרגיו אותו." מבחינתה של צילה הפרשה כולה סגורה. היא מקווה, שכאשר תחזור מחופשתה הר ממושכת תטוס שוב, אפילו עם ואנס.

הסביר הקפטן, כאשר התבקש להגיב על התקרית: "העיכוב היה בגלל אנשי התחזוקה, ולא בגלל הוויכוח ביני לבין הדיילת. במה שנוגע לוויכוח עם הדיילת, זה עניין של סמכויות. צריכים להכיר, אפילו בארץ, שיש בעיה של סמל-ות." טיסות אל-על אינן מצטיינות בדיוק בכל הנוגע להמראות ולנחיתות. הסיבות לכך, בדרך כלל, אובייקטיביות: בעיות תחזוקה, עומס גדול וניצול מירבי של המטוסים. אך אם למיכלול הסיבות האלה התווסף עתה עוד סיבה — איחורי יוקרה — לא ימרא מריב בין דיילים לקברניטים — לא ימרא ולא ינחת שום מטוס של אל-על בזמן המיועד.